

BLAGULT GULD

Deportees

Ursprungligen kommer Deportees från Vindeln, en kommun i Västerbotten inte alls långt från Umeå, där bandet numera bor och verkar. Bröderna Stenberg, Peder och Anders samt Lindströms Mattias och Jonas, utgör scenen i Deportees. Trummisen Anders Hedlund från Perishers och Anders Pettersson på pedal steel gör Deportees kompletta.

Första singeln *Arrest Me 'til it Hurts* spelades nästan dagligen på radio från mitten av maj till slutet av augusti. Under sensommaren och hösten har man arbetat med debutalbumet *All Prayed Up* tillsammans med Måns Lundberg och Ed Tuton, "en värstingproducent från Staterna" som Peder uttrycker det. Ed har jobbat med Maxwell och Eagle-Eye Cherry. – Musiken gör vi ihop. Även om jag eller bror-sen kommer med idén så är den ju inte färdig förrän alla i bandet lagt till sin del i den, menar Peder Stenberg, sångare och huvudsaklig låtskrivare.

Det har gått fort för Deportees. Redan dagarna efter att demon skickats iväg hörde bolagen av sig. Peder menar att bandet hållit sig kalla och inte blivit fartblinda av all uppståndelse. Debutplattan släpptes i oktober. – Det är ingen idé att hetsa upp sig. Även om det är oerhört smickrande att ens musik nått så långt fram att man i princip kunde välja och vraka bland erbjudandena.

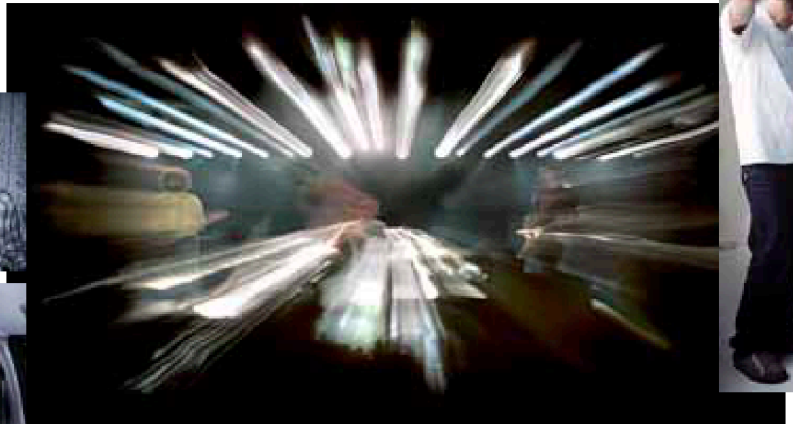
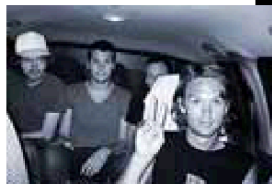
Uppväxten i norr har gjort Peder van vid att fixa saker och ting själv. Ville man ha disco så fick man ordna det. Samma gällde spelningar. I början av nittiotalet då hardcoren kom till byn exploderade scenen. Några mil söderut i Umeå var den redan etablerad. I Vindeln var man lite efter. Ändå kom det massor av folk när han och hans kompisar ordnade spelningar. Peder tycker att det var en bra ånde att börja i.

Vad lyssnar du på nu?
– Jag var besatt av nyproducerad r'n'b ett tag. Efter Brandys *The Boy is Mine* var jag tvungen att gå in helt i genren. Samma gäller bluegrass. Där finns det massor att fördjupa sig i.
– Men alla i bandet bara älskar Dolly Parton. Hon är en av dom bästa låtskrivare som finns i dag. Hon förtjänar upprättelse.

Deportees låter just som en skön mix av allt detta. En egen genre om man så vill. Bluegrass, r'n'b, stort allvar och medvetna texter. – Eftersom vi kommer från punkscenen så blir man politisk. Jag försöker få det att komma ut i texterna. Men jag har sysslat nog med plakatpolitik och att skriva slogans. Jag försöker hitta en djupare dimension i mitt textskrivande, fast med liknande budskap.

Per Lundberg GB

foto Black Belt: Frank Aschberg
foto [jingtjng]: Henrik Mårtensson
foto Emil Jensen: Paul Ström
foto The Models: Dominique Kalamajsky

The Models

Lillbrorsan sjunger i hardcore-bandet Photoparade. Fler gemensamma nämnare än den rent musikaliska finns dock inte med Rebecka Jerneholms band The Models, där hon huserar som gitarrist. Deras tempotinna skrammelrock rör sig i trakterna av ett oslipat Sahara Hotnights eller The Donnas under deras tidiga stadie. Den noggranne Groove-prenumeranten känner igen bandet från septem bernumrets skiva, där deras låt *Go! Go! Go!* fanns med.

Den Malmö-baserade kvartetten består utöver Rebecka av Kikki Johansson på bas, sångerskan Anni Roswall och trummisen Maja Ljungberg. Den sistnämnda kom med i somras, då bandet gått trumlösa i ett halvår.

– Vi tröttnade på att inte få spelningar, så vi lånade in en polare. Han fick klä ut sig till transa vilket var mycket roligt, skrattar Rebecka.

Men var medlemsbytet positivt då?

– Det blev helt klart bättre efter att Maja kom med, vi känns mer som en enhet nu. Alla vill samma sak.

I bagaget finns ungefär ett hundratal spelningar under de senaste tre åren. I Sverige såväl som i Danmark. Och bandets

rykte har spridit sig – de har kontakt med både förlag och skivbolag. Senast var det ett franskt bolag som kontaktade bandet efter att ha hittat deras hemsida. – Vi har alltid gått ut hårt, och tänkt att vi ska bli bäst. Det målet har inte ändrats, vi har bara kommit närmare det. Vi vill ju släppa den där skivan och komma ut och få spela ännu mer.

Nyss nämnda *Go! Go! Go!* kommer inom kort att släppas som vinylsingel. En person i Malmö driver en singelklubb och ville släppa The Models. Det har blivit försenat men plattan ska finnas ute inom kort.

Framgång kan göra mycket. Men inte enbart att kassakotot fylls till bredden – människor kan som bekant påverkas och bli högfärdiga och förmer. Men att ett eventuellt skivkontrakt och genombrott ska ändra bandet som människor är inte Rebecka rädd för. Många i bekantskapskretsen är musiker och kan ge rent praktiska exempel på det.

– Jag är gift med Kalle Gustafsson i Soundtrack of Our Lives, så jag vet ju att en skivkontrakt automatiskt inte ger människor hybris.

Niklas Stmonsson

Black Belt

När Martin Eriksson i Black Belt lade sängen på singeln *All to You* hoppade producenten Johan Gustavsson till.

– Shit! Vad hände nu?, hojtade han från mixerbordet. Nu låter du ju helt annorlunda!

Med hundra procent säkerhet måste han ha syttat på den intensitet sängen utstrålar. När Martin Eriksson sjunger "I wanna leave it all to you/I wanna go away" till Joen Carlstedts trasade gurar och Andreas Avelins intensiva cymbalar rämman alla murar.

Inte undra på att *All to You* blev förstasingel. Den är inte bara bra, utan så ärlig att den kunde vara buggad direkt från en biktstol.

Martin Erikssons favvolåt har dock gått från *All to You* till *Shortcut Sensation* och *Plastic Angels*. Alla från albumet *First Blood*.

– Den heter så dels för att det är vår debutskiva, och dels för att vi spelar med hela kroppen. Vi satsar så hårt så vi blöder på scen, i både ansikten och händer, säger Martin Eriksson. – Vi har heller inte tänkt igenom saker och ting när vi skrivit låtar, utan bara försökt spela ut det vi har inom oss. Vi har blött ur oss skivan.

Trion Black Belt startade 2002. Utan namn och egentligen också utan målet att erövra världens hitlistor. Först gällde covers, men ganska snart började de spela egna låtar. När första slaskinspelningen i replokalen var klar dök trummisen Andreas Avelin upp med ett omslag på skoj. En bild på några sköna karatekillar med texten Black Belt hängande i luften. Så hade bandet plötsligt ett namn.

– Och jag har varit i band där man sitter och spårar namn i flera veckor, säger Martin Eriksson lättad. Att ett sånt coolt namn inte var upptaget är ett under.

Varför Black Belt valde just Studio Gröndahl för inspelning beror på att alla i bandet gillar deras sound. Och alla är lika nöjda med resultatet på *First Blood*. Liksom med producenten Johan Gustavsson.

När alla sångpartier på *Shortcut Sensation* var inspelade var det nåt som fattades. Andreas Avelin föreslog en kör i stil med Soundtrack of Our Lives, varpå Johan Gustavsson veckade pannan i tio sekunder, frågade vilken tonart den gick i, tänkte fem sekunder till och kom upp med ett suveränt chorusförslag.

– Ganska maxat. Det blev dessutom skitbra!

Torbjörn Hallgren